

LBRIS

We know
books

Katja Frixe

Librăria
magică
a dorințelor

Prăjituri cu ciocolată pentru toată lumea!

Cu ilustrații
de Florentine Prechtel

Traducere din limba germană de Andreea-Ileana Pop

București, 2024

Pentru Gitti,
care iubește Franța la fel de mult
ca domnul Hibou

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FRIXE, KATJA

Librăria magică a dorințelor : Prăjituri cu ciocolată pentru toată lumea! / Katja Frixe ; cu il. de Florentine Prechtel ; trad. din lb. germană de Andreea-Ileana Pop. - București : Didactica Publishing House, 2024.
ISBN 978-606-048-768-5

I. Prechtel, Florentine (il.)
II. Pop, Andreea-Ileana (trad.)
087.5

Titlul original: *Der zauberhafte Wunschbuchladen. Schokotörtchen für alle!*
© Dressler Verlag, Hamburg 2017

© 2024 Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate pentru versiunea în limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.

Editor: Florentina Ion
Traducere din limba germană: Andreea-Ileana Pop
Redactor: Alina Perța
Corector: Eugenia Oprea
DTP: Cristina Dumitrescu

Didactica Publishing House
Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center
etaj 5, 506, Sector 4, București

Comenzi și informații:
telefon: +40 21 410.88.14; +40 21 410.88.10
e-mail: office@edituradph.ro
www.edituradph.ro

Cuprins

Pregătiri pentru ziua de naștere 7

Doamna Eule spune „la revedere” 26

Pupici în dreapta, pupici în stânga 44

Te poți baza pe bunica 63

Misteriosul glob de cristal 80

Unde este Gustaf? 101

Operațiunea de căutare a motanului 123

O surpriză cu ciocolată 140

Marea petrecere 158

Pregătiri pentru ziua de naștere

Când o oglindă care vorbește și o pisică ce face rime te ajută să te pregătești pentru ziua ta, rezultatul nu poate fi decât o grămadă de încurcături.

Era joi după-amiază și stăteam într-un fotoliu-puf confortabil în Librăria magică a dorințelor. Tocmai îi spuseseam doamnei Eule pe cine vreau să invit la petrecerea mea, când Gustaf a strigat entuziasmat:

— Dansul balonului!

Își folosea laba ca să întoarcă paginile cărții din fața lui.

— Sau asta: „dansează și îngheață”!

A citit cu nerăbdare regulile jocului.

— Îmi imaginez că ar fi destul de amuzant. Ori de câte ori se oprește muzica, toată lumea trebuie să înghețe pe loc.

Pentru a exemplifica, s-a ridicat de pe scaunul lui cu dungi verzi și albe, și-a arcuit spatele și apoi nu s-a mai mișcat nici măcar un centimetru. S-a uitat la mine fix, cu o privire goală.

— Încetează! i-am strigat, bufnind în râs. Arăți ca un animal de pluș dintr-un muzeu de istorie naturală.

M-am ridicat și l-am împuns cu degetul în burtă, făcându-l să țipe și să se rostogolească pe spate.

— Țsta e un gest răutăcios, a strigat el. Gâdilatul este împotriva regulilor jocului.

— Da? Așa scrie aici? am întrebat zâmbind și am luat cartea. Am parcurs secțiunea despre jocul „dansează și îngheață” care, desigur, nu spunea nimic despre gâdilatul. Dar, tocmai când eram pe cale să-i spun asta lui Gustaf, câteva litere roșii strălucitoare s-au mișcat pe pagină și au format propoziția: „Gâdilatul este împotriva regulilor jocului!” Am clipit de câteva ori ca să mă asigur că nu mi-am imaginat asta, dar propoziția chiar era acolo în acel moment.

— Bine, ai dreptate, am spus și am închis cartea. Voi ține cont de asta. Dar, să fiu sinceră, probabil că oricum nu vom juca acest joc.

— De ce nu? a întrebat motanul indignat.

Domnul King, oglinda mare cu rama groasă de culoare aurie, și-a dres glasul.

— Dacă îmi permiți să-ți amintesc, motanule: Clara împlinește unsprezece ani, nu patru.

În secret, i-am fost recunoscătoare oglinzii pentru răspunsul său, pentru că întotdeauna mi-a fost greu să-l dezamăgesc pe Gustaf. Voia să mă ajute atât de mult, dar, din păcate, aveam idei puțin diferite despre cum ar trebui să arate a unsprezecea mea aniversare. Mi-am dorit pentru prima dată să organizez o petrecere adevărată, cu bufet și muzică cool pe care să poți dansa. În niciun caz o zi de naștere de copii mici, cu un concurs de mâncat ciocolată sau cu scaunele muzicale.

— Și ce dacă? Ar trebui să încetezi să te distrezi când ai unsprezece ani? a mormăit Gustaf, jignit.

M-am așezat în fotoliul de lângă el cu cartea în poală. Era imaginația mea sau chiar am auzit claxoane, muzică și voci emoționate de undeva? Mi-am pus urechea pe carte și atunci m-am convins:

LIBRIS | We know books

sunetele veneau de acolo! Probabil voia să-mi arate că te-ai putea distra foarte bine dacă i-ai urma sfaturile.

— Ascultă doar ce efort face, a spus doamna Eule, râzând. Cred că ai face această carte foarte fericită dacă ai încerca măcar *un* joc.

Gândul că această carte ar putea sări în sus de bucurie – ceea ce în Librăria magică a dorințelor era cu siguranță ceva absolut posibil – m-a făcut să zâmbesc.

— Bine, mă voi mai gândi la asta.

Pentru doamna Eule era cel mai firesc lucru din lume faptul că fiecare carte din magazinul ei avea o viață proprie. Cărțile de bucate emanau brusc mirosuri, cărțile de cântece puneau muzică și sirenele răsunau adesea din colțul cărților polițiste. Și eu mă obișnuisem de-acum cu literele care zburau și formau cuvinte sau propoziții. Pentru că aceasta nu era o librărie obișnuită, ci Librăria magică a dorințelor a doamnei Eule.

Nu cu mult timp în urmă, chiar a căzut ceva dintr-o carte. Sau, mai bine zis, cineva. Un mic hamster de circ pe nume Harry. L-am primit în casa mea și mi s-a cuibărit în suflet. Din păcate, a trebuit să se întoarcă în carte după câteva zile, dar eu nu

renunșasem la speranța de a-l revedea cândva. Și, până când se va întâmpla asta, am recitat cartea în care el juca rolul principal deja de trei ori de când ne luaserăm rămas-bun, pentru că nu doar că era foarte amuzantă, ci mă făcea și să simt că sunt foarte aproape de Harry.

— Ei bine, la ce te gândești? a vrut să știe doamna Eule.

Purta, ca de obicei, una dintre rochiile ei verzi, pentru că verdele era culoarea ei preferată, și avea părul lung și blond prins într-un coc dezordonat.

— La Harry, am oftat. Păcat că nu poate fi și el de ziua mea. Cu siguranță i-ar fi venit o idee cu adevărat specială.

— Cine știe, a spus misterios doamna Eule. Poate că va apărea din nou!

— Vom veni noi cu o idee specială pentru tine, a spus domnul King cu vocea lui explozivă și profundă. De exemplu, poți să-mi agăți cârlionți de hârtie și să-mi pui lumini disco pe ramă.

Acesta era un lucru cu adevărat neobișnuit, pentru că oglinzii, de fapt, nu-i plăcea să fie atinsă. Mi-am amintit de curățenia de zilele trecute, când cel mai

LIBRIS | with books
bun prieten al meu, Leo, și cu mine am aflat că și domnul King putea fi gădilat.

— Cârliionții de hârtie sunt o idee bună, a spus doamna Eule, mângălind ceva pe o bucată de hârtie de pe blat.

Era lista mea de lucruri de făcut pentru ziua mea de naștere și simțeam că devine din ce în ce mai lungă. Doamna Eule mă întrebase dacă vreau să sărbătoresc în librărie, iar eu bineînțeles că am sărit în sus de bucurie. Librăria magică a dorințelor era de departe locul meu preferat și îmi petreceam aproape fiecare minut liber în librărie. Deci ce putea fi mai minunat decât să-mi sărbătoresc ziua de naștere aici? Doamna Eule organizase deja lucruri complet diferite în magazinul ei, cum a fost concursul de talente.

— Totul este o chestiune de organizare, spunea ea întotdeauna și de aceea scrisese acum această listă de lucruri de făcut.

M-am ridicat să arunc o privire.

Decorarea era unul dintre puncte, bufetul, muzica, instalațiile de lumini, invitațiile și, cel mai important, prăjiturile cu ciocolată.

— O petrecere fără prăjituri cu ciocolată nu este o petrecere adevărată, a șoptit doamna Eule, ținând o

farfurie sub nasul meu. Prăjiturile cu ciocolată îți dau o dispoziție bună garantat, te asigur eu de asta. Poate ai putea să decupezi niște prăjituri de ciocolată din hârtie de culoare maro și să-ți faci invitațiile din ea?

— Copiii ar putea să creadă că au fost invitați la o cafea, a bombănit domnul King.

— Și de ce nu? a întrebat Gustaf. *Mai întâi o mică petrecere cu cafea, apoi muzică și puțin dans în ea.*

A sărit de pe scaun pe podea, s-a ridicat pe picioarele din spate și s-a învârtit în cerc.

— Știam că poți face rime, am spus râzând. Dar și să dansezi?

M-am ghemuit în fața lui și i-am luat labelle în mâini.

— Ei bine, această pisică este întotdeauna pregătită pentru o surpriză, a răspuns el, legănându-și capul înainte și înapoi. Apropo, suedezii au cântece foarte frumoase pe care să se danseze, a spus el cu entuziasm și a închis ochii. Dacă vrei, voi scotoci în mintea mea și îți voi face o listă.

Gustaf, care pretindea că a fost numit după regele suedez Carl Gustaf, iubea Suedia mai mult decât orice și visa să emigreze acolo într-o zi. Ne-a povestit despre festivalurile suedeze și, odată, aproape că a dat foc librăriei pentru că se plimba cu o coroană de lumânări aprinse, așa cum făceau suedezii la festivalul lor de Sfânta Lucia.

— Mulțumesc, dar tatăl lui Leo se va ocupa de muzică, i-am explicat. Îi pot spune să pună și una-două melodii suedeze în *playlist*.

Ca la un semnal, ușa magazinului s-a deschis și Gustaf, care se pare că nu mai avea chef să danseze, a strigat:

— *La acest moment, al doilea și al treilea client.*

Aceasta era rima standard cu care el anunța sosirea de noi clienți.

M-am bucurat că era Leo cel care intra în magazin. Dar nu era singur – mai era cineva lângă el, dar nu i se putea vedea chipul pentru că era acoperit de un buchet imens de flori.

— Oh, un buchet de flori pe două picioare, a strigat Gustaf entuziasmat și a alergat direct spre Leo și însoțitorul său. Niciunul dintre ei nu a auzit salutul vesel pentru că doar eu și doamna Eule puteam înțelege ce spuneau motanul și oglinda.

— Pe cine ne-ai adus cu tine? a întrebat doamna Eule, ieșind din spatele tejghelei.

În timp ce buchetul s-a mișcat puțin în jos, chipul tatălui lui Leo a apărut în spatele lui. Cu o plecăciune, i-a oferit doamnei Eule un buchet imens de trandafiri.

— Aș dori să vă mulțumesc din suflet, dragă doamnă Eule, a spus el solemn. Fără dumneavoastră, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil.

Am văzut că doamna Eule a roșit puțin.

— Dar, dar..., a spus ea. Vă rog! Dacă vă referiți la concursul de talente, pur și simplu, l-am găzduit și

atât. Este meritul dumneavoastră pentru succesul pe care l-ați avut.

— Totuși, a insistat tatăl lui Leo. Fără eforturile dumneavoastră, probabil că ar fi trebuit să ne mutăm. Acum, dintr-odată, au apărut o mulțime de oferte de muncă foarte interesante.

— Serios? am întrebat eu încântată.

Zâmbetul de pe chipul lui Leo devenea din ce în ce mai larg. Lucrurile arătaseră complet diferit acum câteva săptămâni, când Leo era morocănos și îmi spunea tot felul de răutăți. Privind retrospectiv, am putut chiar să înțeleg asta, deoarece Konstantin, tatăl lui, își pierduse slujba de la coafor. Dar apoi a participat la concursul de talente al doamnei Eule și a ocupat primul loc!

Doamna Eule a acceptat buchetul de flori și s-a repezit în biroul ei să ia o vază.

— Așadar, te-ai hotărât deja la o slujbă? l-am întrebat pe Konstantin.

— Tocmai am semnat contractul, a anunțat el mândru. Încep la teatru luna viitoare. Voi coafa actorii înainte de spectacol, voi crea coafuri noi, voi pregăti perucile – o muncă incredibil de variată.

— Și primește bilete gratuite la teatru de două ori pe lună, a adăugat Leo, cu ochii strălucind.

Asta înseamnă liniște de două ori pe lună pentru mine și Lilly.

Konstantin a ciufulit părul lui Leo.

— Ei bine, vom mai vedea asta. Poate că eu și mama vom angaja o dădacă pentru voi.

— Aș putea prelua această responsabilitate, a strigat Gustaf entuziasmat. Aș fi o dădacă grozavă. Deja m-am ocupat de pisicuțele verișoarei mele. Am citit și toate cărțile de *babysitting* din librărie.

— Din câte știu eu, avem o singură carte pe acest subiect, a mormăit domnul King, iar cartea menționată s-a lăsat imediat să alunece jos de pe raftul cu ghiduri.

Deoarece Leo și Konstantin nu au putut înțelege ce a spus Gustaf, le-am tradus. Konstantin a început să râdă zgomotos.

— Motanul pe post de babysitter – asta mi se pare un plan excelent. Leo mi-a spus că și ție îți place să mănânci pizza – aceste seri vor fi pe gustul vostru.

Doamna Eule pusese florile într-o vază, iar vaza, pe blat. Apoi a venit plutind prin magazin cu farfuria

cu prăjituri cu ciocolată și am fost aproape sigură că am auzit un „Mmmmmh” de poftă din rândul ghidurilor despre sănătate în timp ce trecea pe lângă ele.

În timp ce Konstantin și doamna Eule se delectau cu prăjituri și vorbeau despre noul loc de muncă, Leo și cu mine ne-am retras în colțul cu cărți pentru copii.

Mai exact, în galeria confortabilă de deasupra acestuia, la care ajungeai urcând o scară de frânghie. Aici nu te deranja nimeni și puteai să citești ore întregi sau – ca eu și Leo acum – să scrii invitații pentru petrecere.

— Te-ai gândit cum ai vrea să arate? a întrebat el.

Bineînțeles, mă gândisem ore întregi și, în cele din urmă, mama avusese o idee: am cumpărat carton colorat, biluțe argintii de discotecă pentru agățat și o pungă de confetti. Am scos totul din geantă și le-am așezat în fața lui Leo. Apoi i-am explicat ce voiam să fac.

— Tăiem cartonul colorat la dimensiunea unei cărți poștale. Apoi lipim puține confetti pe fiecare felicitare și scriem textul invitației pe spate.